

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Artur Pokojski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. M. K. oraz oskarżyciela publicznego z Urzędu Kontroli Skarbowej M. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 1 października i 19 listopada 2013 roku, 13 czerwca i 16 grudnia 2014 roku oraz 26 maja i 25 sierpnia 2015 roku sprawy

H. Ł., syna S. i A., z domu W.

urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

działając w G. w 2007, faktycznie zajmując się sprawami gospodarczymi i finansowymi firmy PPHU (...) z/s w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru uszczuplenia należności podatkowych, podał nieprawdę o wysokości podatku naliczonego w deklaracjach VAT – 7 za miesiące marzec, kwiecień, maj i czerwiec 2007 r. złożonych w okresie od 16.05.2007 r. do 27.07.2007 r. do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. przez PPHU (...) z/s w G., poprzez zawyżenie jego wartości o kwoty wynikające z faktur nieodzwierciedlających rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych o łącznej wartości netto 965.550 zł, na których jako wystawcy widnieją firmy:

1. (...) A. Ż. z/s w S.: faktura nr (...) z 05.03.2007 r., faktura nr (...) z 06.03.2007 r., faktura nr (...) z 08.03.2007 r., faktura nr (...) z 13.03.2007, faktura nr (...) z 16.03.2007 r., faktura nr (...) z 20.03.2007 r., faktura nr (...) z 22.03.2007 r., faktura nr (...) z 24.03.2007 r., faktura nr (...) z 26.03.2007 r., faktura nr (...) r.,
2. PPHU (...) z/s w O.: faktura nr (...) z 02.03.2007 r., faktura nr (...) z 05/03.2007 r., faktura nr (...) z 07.03.2007 r., faktura nr (...) z 14.03.2007 r., faktura nr (...) z 16.03.2007 r., faktura nr (...) z 20.03.2007 r., faktura nr (...) z 22.03.2007 r., faktura nr (...) z 24.03.2007 r., faktura nr (...) z 27.03.2007 r., faktura nr (...) z 29.03.2007 r.,
3. (...) C. K. z/s w G.: faktura nr (...) z 01.03.2007 r., faktura nr (...) z 05.03.2007 r., faktura nr (...) z 07.03.2007 r., faktura nr (...) z 09.03.2007 r., faktura nr (...) z 10.03.2007, faktura nr (...) z 12.03.2007 r., faktura nr (...) z 15.03.2007 r., faktura nr (...) z 19.03.2007 r., faktura nr (...) z 01.06.2007 r., faktura nr (...) z 11.06.2007 r.,
4. PHU (...) z/s w P.: faktura nr (...) z 05.06.2007 r., faktura nr (...) z 28.06.2007 r.

przez co uszczuplił podatek od towarów i usług za miesiące marzec, kwiecień i czerwiec 2007 r. na łączną kwotę 212.421 zł, w tym za marzec 2007 r. na kwotę 184.422 zł, za kwiecień 2007 roku na kwotę 1.357 zł i za czerwiec 2007 na kwotę 26.642 zł,

tj. o czyn z art. 56 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

I. ustalając, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a nadto przy zastosowaniu art. 2 §2 k.k.s. ustalając, że kwota uszczuplonego podatku była małej wartości oraz kwalifikując ten czyn z art. 56 §2 k.k.s. na

postawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. w zw. z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. umarza postępowanie wobec przedawnienia karalności

II. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. poniesione w sprawie wydatki przejmuje na Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 680/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 września 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ł. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) w G. przy ul. (...). Przedmiotem działalności P.P.H.U. (...) był handel złomem, rozbiórki budynków i budowli z jednoczesnym odzyskiwaniem złomu i wyrobów metalowych jak i wszelkich innych materiałów podlegających dalszej odsprzedaży.

H. Ł. zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej P.P.H.U. (...), zaś A. Ł. była widywana w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej sporadycznie i nie zajmowała się bieżącą działalnością. H. Ł. z wyłączeniem innych osób zajmował się prowadzeniem działalności P.P.H.U. (...). Organizował on pracę w firmie, był przełożonym pracowników, a także jeździł z nimi na prace wyjazdowe. H. Ł. wypłacał wynagrodzenie pracownikom osobiście albo przez brygadzystę. Polecania pracownikom wydawał H. Ł., nigdy zaś A. Ł..

(dowód: zeznania świadka M. M. - k. 229-230, 329-330; zeznania świadka P. Ś. - k. 233-234, 332-333; zeznania świadka A. H. - k. 235-236, 334; zeznania świadka A. L. - k. 243-244, 335; zeznania świadka A. S. (1) - k. 246-247, 333; zeznania świadka A. Ł. - k. 357)

A. Ł. udzieliła w dniu 23 lutego 2001 r. swojemu synowi H. Ł. pełnomocnictwa w formie aktu notarialnego do prowadzenia działalności gospodarczej, w tym do zawierania w przedmiocie tej działalności wszelkich umów, do których forma tego pełnomocnictwa jest wystarczająca, składania deklaracji podatkowych, dokonywania wszelkich czynności prawnych i składania wszelkich oświadczeń, a ponadto do reprezentowania przed wszelkimi urzędami, organami władzy i administracji rządowej i samorządowej, sądami i bankami, wobec osób fizycznych i prawnych do odbioru pieniędzy, przesyłek, przekazów i pism - we wszystkich sprawach związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, oraz do składania wszelkich oświadczeń woli, dokumentów.

(dowód: kopia odpisu pełnomocnictwa - k. 264)

H. Ł. złożył w okresie od 16 maja 2007 r. do 27 lipca 2007 r. do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. w imieniu P.P.H.U. (...) deklaracje podatkowe VAT-7 podając nieprawdę poprzez zawyżenie podatku naliczonego za miesiące marzec, kwiecień, maj, i czerwiec 2007 r. W obliczeniu podatku należnego H. Ł. uwzględnił kwoty faktur o łącznej wartości netto 965.550 zł, na których jako wystawcy widnieją firmy:

1. (...) A. Ż. z/s w S.: faktura nr (...) z 05.03.2007 r., faktura nr (...) z 06.03.2007 r., faktura nr (...) z 08.03.2007 r., faktura nr (...) z 13.03.2007, faktura nr (...) z 16.03.2007 r., faktura nr (...) z 20.03.2007 r., faktura nr (...) z 22.03.2007 r., faktura nr (...) z 24.03.2007 r., faktura nr (...) z 26.03.2007 r., faktura nr (...) r.,

2. PPHU (...) z/s w O.: faktura nr (...) z 02.03.2007 r., faktura nr (...) z 05/03.2007 r., faktura nr (...) z 07.03.2007 r., faktura nr (...) z 14.03.2007 r., faktura nr (...) z 16.03.2007 r., faktura nr (...) z 20.03.2007 r., faktura nr (...) z 22.03.2007 r., faktura nr (...) z 24.03.2007 r., faktura nr (...) z 27.03.2007 r., faktura nr (...) z 29.03.2007 r.,

3. (...) C. K. z/s w G.: faktura nr (...) z 01.03.2007 r., faktura nr (...) z 05.03.2007 r., faktura nr (...) z 07.03.2007 r., faktura nr (...) z 09.03.2007 r., faktura nr (...) z 10.03.2007, faktura nr (...) z 12.03.2007 r., faktura nr (...) z 15.03.2007 r., faktura nr (...) z 19.03.2007 r., faktura nr (...) z 01.06.2007 r., faktura nr (...) z 11.06.2007 r.,

4. PHU (...) z/s w P.: faktura nr (...) z 05.06.2007 r., faktura nr (...) z 28.06.2007 r.

(dowód: kopie faktur VAT - k. 13-32,33,35,37,45,47;

deklaracje podatkowe VAT-7 za okres marzec-czerwiec 2007 r. - k. 51-54)

A. Ż. nie prowadził działalności gospodarczej pod firmą (...) w okresie wystawiania ww. faktur nie prowadził działalności gospodarczej.

(dowód: zeznania świadka A. Ż. - k. 170-171, 326;)

wydruk REGON - k. 161)

H. Z. nie posiada żadnej dokumentacji, ponieważ w okresie kiedy miał zarejestrowaną działalność gospodarczą P.P.H.U. (...) nie dokonywał żadnych zakupów ani sprzedaży. Wykreślono go z ewidencji osób prowadzących działalność gospodarczą z dniem 30 marca 2006 r. Faktury VAT okazane mu w trakcie postępowanie nie zostały wystawione przez niego, zaś pieczętka widniejąca na nich nie jest tą którą posiadał wówczas i posiada nadal.

(dowód: zeznania świadka H. Z. - k. 77 i k. 22 odezwy;

decyzja z dnia 22 marca 2006 r. - k. 81;

zaświadczenie o REGON - k. 82

wzór pieczętki firmowej - k. 79)

C. K. nie prowadził w 2007 r. działalności gospodarczej pod firmą (...) C. K., nie był podatnikiem podatku VAT. Od 2005 r. jest poszukiwany listem gończym.

(dowód: informacja z K. - k. 56,

wydruk z REGON - k. 160)

Również T. B. nie prowadził działalności gospodarczej pod firmą P. P.H.U. (...) w 2007 r. Nie był podatnikiem podatku VAT, nie składał deklaracji dla podatku VAT. T. B. prowadził działalność pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...).

(dowód: zeznania świadka T. B. - k. 248-254,336;

wydruk z REGON- k. 163)

H. Ł. wykorzystał wyżej określone faktury, które nie odzwierciedlały rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych, tj. są nierzetelnymi dokumentami do zawyżenia podatku naliczonego VAT przez co uszczuplił podatek od towarów i usług za miesiące marzec, kwiecień i czerwiec 2007 r. na łączną kwotę 212.421 zł, w tym: za marzec na kwotę 184.422 zł, za kwiecień na kwotę 1.357 zł i czerwiec na kwotę 26.642 zł. W dniu 19 listopada 2012 r. do Pierwszego Urzędu Skarbowego wpłynęły korekty deklaracji podatkowych za okres marzec-czerwiec 2007 r.

(dowód: kopia protokołu kontroli (...) w G. - k. 1-12;

wynik kontroli (...) k. 111-114;

kopie korekt deklaracji podatkowych VAT-7 - k. 86-93;

zeznania świadka B. M. - k. 358-359)

Oskarżony H. Ł. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił, że nie był w zarzucanym okresie ani podatnikiem, ani prowadzącym działalność gospodarczą.

(dowód: wyjaśnienia podejrzanego - k. 142-144)

W toku rozprawy głównej oskarżony wyjaśnił, że nie był nigdy podatnikiem, zatem nie może ponosić odpowiedzialności. Był również kierownikiem BHP z uwagi na swoje wykształcenie, a także przez jakiś czas pełnomocnikiem swojej mamy w prowadzeniu działalności gospodarczej P.P.H.U. (...). Wyjaśnił, że to jego matka podejmowała istotne decyzje i podpisywała dokumenty, jak również składała deklaracje podatkowe. Zdarzyło się, że te 3 faktury z kilkuset okazały się nierzetelne, ale wszystkie dokumenty świadczyły, że ich wystawcy istnieją i działają.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego - k. 327-328)

Oskarżony został skazany wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r. Sądu Rejonowego w Świnoujściu, sygn. II K 605/12 za popełnienie występku z art. 229 § 3 k.k. H. Ł. pracuje jako prezes w spółce (...) Sp. z o.o. uzyskując wynagrodzenie w wysokości 1600 zł netto, nie posiada majątku, ma trójkę samodzielnych dzieci w wieku 26,29,32 lat. Oskarżony jest dobrego stanu zdrowia, nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nieuzależniony.

(dowód: informacja z K. - k. 476;

informacja od oskarżonego - k.327)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego H. Ł., albowiem pozostają one w oczywistej sprzeczności z zeznaniami A. Ł., M. M., P. Ś., A. H., A. L. oraz A. S. (1), w szczególności co do tego kto zajmował się sprawami organizacyjnymi i finansowymi P.P.H.U. (...).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. C. z uwagi na to, że zeznania świadka pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków, którym Sąd dał wiarę. Z zeznań świadka wynika, że znaczną rolę w zarządzaniu prowadzoną działalnością gospodarczą odgrywała A. Ł., co nie znalazło jedynie częściowe potwierdzenie jedynie w zeznaniach oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. Ł., albowiem są one logiczne i spójne wewnętrznie, a także z zeznaniami innych świadków, którym Sąd dał wiarę tj. M. M., P. Ś., A. H., A. L. oraz A. S. (1). Jak zeznała ostateczne decyzje dotyczące prowadzonej działalności gospodarczej podejmował jej syn H. Ł., ona zaś wycofywała się z prowadzenia działalności, co znajduje poparcie w zeznaniach ww. świadków.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków M. M., P. Ś., A. H., A. L. oraz A. S. (2) z uwagi na to, że są one logiczne i spójne w istotnych dla sprawy ustaleniach tj. tego kto zajmował się sprawami organizacyjnymi i finansowymi P.P.H.U. (...), kto wydawał im polecenia, od kogo otrzymywali zapłatę, a także czy A. Ł. przebywała w miejscu prowadzenia działalności.

Sąd uznał zeznania świadka A. Ż. za wiarygodne, ponieważ są one logiczne i spójne, świadek zeznawał o okolicznościach, o których posiadał wiedzę, zaś wersja prezentowana przez świadka została poparta wydrukiem REGON.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. B., którego zeznania cechowały rzeczowość i spójność, a także zostały poparte wydrukiem REGON.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka H. Z., albowiem były one spójne i logiczne, zaś wersja prezentowana przez niego została poparta dokumentem w postaci decyzji administracyjnej oraz przedłożonym wzorem pieczętek używanych przez niego w toku prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Sąd dał wiarę zeznaniom B. M. albowiem są one spójne i logiczne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci kopii faktur VAT, kopii protokołu kontroli jak i wyników kontroli (...), a także kopii deklaracji podatkowych VAT-7 oraz korekt tych deklaracji. Sąd nie wykorzystał zeznań świadka w zakresie w jakim przytaczała zeznania H. Ł. z etapu postępowania przygotowawczego.

Sąd uznał za nieprzydatne do ustalenia istotnych okoliczności koniecznych dla realizacji znamion zeznania świadków A. N. oraz G. W., albowiem zeznawali oni na okoliczność przeprowadzania przez pracowników P.P.H.U. (...) rozbiórki torowisk, co nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zeznania świadków nie potwierdzili linii obrony oskarżonego, że przy wykonywaniu przedmiotowych prac korzystał z usług podwykonawców, którzy wystawili wskazane w zarzutach faktury VAT.

Nie budzą wątpliwości co do autentyczności wiarygodności: kopia protokołu kontroli (...) (k. 1-12), wyniki kontroli (...) (k. 111-114), decyzja administracyjna (k.81), kopia odpisu pełnomocnictwa (k. 264). Każdy z tych dokumentów został sporządzony przez uprawnione do tego osoby, zawiera obiektywne treści i jako taki mógł stać się podstawą wyrokowania.

Nie ma również podstaw do podważania wiarygodności danych osobopoznawczych zgromadzonych co do oskarżonego, tak więc i te dane mogły stanowić podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (informacje z K. - k. 476).

Natomiast kopie faktur VAT (k. 13-32,33,35,37,45,47) i deklaracje podatkowe VAT-7 za okres marzec-czerwiec 2007r. (k. 51-54) oraz kopie korekt deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 86-93) dowodzą jedynie tego, że takie faktury zostały zaksięgowane w rejestrze VAT przedsiębiorstwa P. P.H.U. (...) lub, że takie deklaracje zostały złożone w imieniu przedsiębiorstwa.

W tym stanie rzeczy Sąd ustalił, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, a nadto przy zastosowaniu art. 2 §2 k.k.s. ustalił, że kwota uszczuplonego podatku była małej wartości oraz zakwalifikował ten czyn z art. 56 §2 k.k.s. na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. w zw. z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. umorzył postępowanie wobec przedawnienia karalności.

Zgodnie z art. 56 § 1 k.k.s. Podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. W myśl zaś § 2. Jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Według art. 6 § 2 k.k.s dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy. Zgodnie zaś z art. 9 § 3 k.k.s za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

Dla przyjęcie odpowiedzialności karno-skarbowej za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s konieczne jest wypełnienie następujących znamion: 1) podmiotem dokonującym czynu musi być podatnik w rozumieniu art. 9 k.k.s., 2)

sprawca musi działać umyślnie 3) musi zostać złożone organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub podatnikowi deklaracja lub oświadczenie, 4) w deklaracji albo oświadczeniu podatnik podaje nieprawdę lub zataja prawdę, albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, 5) musi wystąpić skutek w postaci narażenie podatku na uszczuplenie, 6) kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest wartością wyższą niż mała w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s.

W ustalonym stanie faktycznym oskarżony złożył deklaracje podatkowe VAT-7 podając nieprawdę co do wysokości naliczonego podatku VAT. H. Ł. dokonał obliczenia tego podatku VAT z uwzględnieniem faktur, które nie nieodzwoiercedlały rzeczywistego przebiegu zdarzeń gospodarczych, a zatem były nierzetelnymi dokumentami. Wskazać należy, że działanie sprawcy przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. musi być umyślne, a zgodnie z art. 4 § 2 k.k.s. czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, albowiem chciał zmniejszyć kwotę jaką musiałby uiścić z tytułu podatku od towarów i usług, gdyby podał w deklaracjach prawdę. Przyjęcie pomyłki w rozliczeniu a także zamiaru ewentualnego nie znajduje oparcia z zgromadzonym materialnie dowodowym - zauważyć trzeba, że kwota uszczuplenia wynosiła 212.421 zł, a zatem trudno byłoby nie zauważyć tak znacznej pomyłki. Ponadto elementarne zasady doświadczenia wykluczają możliwość, aby czterech niezależnych podwykonawców przedłożyło oskarżonemu faktury VAT w imieniu podmiotów nieistniejących lub nieprowadzących działalności gospodarczej.

Odnosząc się do możliwości pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej pomimo, że nie był podatnikiem podatku od towarów i usług (na co oskarżony wielokrotnie zwracał uwagę w toku postępowania) wskazać należy, że zgodnie z powołanym wyżej art. 9 § 3 k.k.s. oskarżony może odpowiadać jak sprawca z uwagi na to, że faktycznie zajmował się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi P.P.H.U. (...). Oskarżony podejmował ostateczne decyzje związane z organizacją, inwestycjami, a także finansowe w toku działalności gospodarczej, która tylko formalnie była prowadzona przez jego matkę A. Ł..

Z uwagi na to, że H. Ł. złożył w urzędzie skarbowym deklaracje podatkowe VAT-7 w miesiącach marcu, kwietniu, maju i czerwcu 2007 r. uznać należało, że działał ze z góry powziętym zamiarem w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s.

Przechodząc do znamienia wartości uszczuplenia należy rozważyć czy wartość ta jest wartością małą w rozumieniu art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 53 § 14 k.k.s. czy też należy uznać, że jest wartością wyższą niż mała, a w konsekwencji uznać, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona z art. 56 § 1 k.k.s.

Zgodnie z art. 53 § 14 k.k.s. małą wartością jest wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Wykładnia językowa tego przepisu daje asumpt do uznania, że wartość uszczuplenia ustalana jest na chwilę jego dokonania i tylko ten moment powinien decydować o realizacji tego znamienia czynu zabronionego. Podsumowując raz ustalona kwota uszczuplenia i zakwalifikowana jak będąca wyższa niż "mała wartość" nie podlegałaby dalszej ocenie prawnej pomimo zmiany podstawy ustalenia tego znamienia tj. zmiany wysokości minimalnego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu tak jednak nie jest, gdyż należy zastosować wykładnię systemową polegającą na zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s. znajdującego się w części ogólnej Kodeksu karnego skarbowego. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd podziela w pełni stanowisko Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażone w wyroku z dnia z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. II AKa 37/14, które choć odnosi się do pojęcia ustawowego progu w rozumieniu k.k.s. ma jednak walor uniwersalny i znajduje zastosowanie także do pojęcia małej wartości:

"Samo umiejscowienie przepisu at. 53 § 3 k.k.s. w rozdziale zatytułowanym "Objaśnienia wyrażeń ustawowych" wskazuje na techniczny w istocie charakter owych norm. Jest przy tym oczywistym, że ustawodawca musiał posłużyć się określoną cezurą czasową, aby definicja progu ustawowego była czytelna i możliwa do zdekodowania na potrzeby konkretnego czynu zabronionego, w powiązaniu ze zmieniającą się cyklicznie wysokością minimalnego (najniższego)

wynagrodzenia, określanego w innych aktach prawnych. Nie oznacza to bynajmniej, aby owa definicja ustawowa wyłączała istotne z punktu widzenia gwarancyjnego regulacje zawarte w części ogólnej k.k.s., a zwłaszcza regułę temporalną wskazaną w art. 2 § 2 k.k.s. (...) Jak słusznie podnosi się w piśmiennictwie, jakiegokolwiek wpływu na owe zjawiska kwalifikacyjne nie posiadają przepisy art. 53 § 3, § 6 w zw. z § 3, § 14-16 k.k.s., ponieważ - pomimo powiązania pojęć tam definiowanych z czasem popełnienia czynu - nie modyfikują one bynajmniej treści art. 2 § 2 k.k.s. Przepisy te nie ograniczają zatem w żaden sposób stosowania zasady *lex mitior*..."

Z przytoczonych wywodów, które Sąd w niniejszym składzie podziela, wynika jednoznacznie, że definicja małej wartości z art. 53 §14 k.k.s. nie wyłącza zastosowania art. 2 §2 k.k.s. Ten ostatni przepis nakazujący przyjęcie najkorzystniejszego dla oskarżonego stanu prawnego od momentu popełnienia czynu zabronionego do momentu wyrokowania dotyczy wszystkich regulacji rzutujących na oceną znamion, a więc także przepisów o minimalnym wynagrodzeniu.

Analogiczne zapatrywanie prawne wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24 stycznia 2008 roku w sprawie V K.K. 218/07 (opubl. (...) Prawnej LEX 370297): „Sąd miał obowiązek ustalić czyn oskarżonego i zakwalifikować ten czyn według ustawy obowiązującej w czasie jego popełnienia (w tym według obowiązujących na dzień popełnienia czynu stawek podatku akcyzowego i wysokości najniższego wynagrodzenia). Następnie, ponieważ zmieniła się ustawa karnoskarbowa, jak i wysokość wynagrodzenia minimalnego oraz stawki podatku akcyzowego, sąd w dacie orzekania miał obowiązek stosować ustawę nową, ale musiał też stwierdzić, czy w którymkolwiek momencie trwania postępowania karnoskarbowego, czyn skazanego mógł być zakwalifikowany inaczej niż z art. 65 § 1 k.k.s. i czy te ustawy wcześniejsze nie były dla skazanego względniejsze. Zatem musiał ustalić czy ze względu na zmiany prawa, kwota podatku akcyzowego, którą należałoby odprowadzić za posiadanie 69.999 paczek papierosów stała się małą wartością w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. lub nie przekraczała ustawowego progu. Przy dokonywaniu takich ocen należy brać pod uwagę całokształt obowiązującego w danym momencie ustawodawstwa to jest k.k.s., stawkę podatku akcyzowego oraz wysokość obowiązującego w danym momencie minimalnego wynagrodzenia”.

Pojęcie minimalnego wynagrodzenia za pracę zostało wskazane w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314), zaś wysokość minimalnego wynagrodzenia określa corocznie rozporządzenie Rady Ministrów wydane na podstawie art. 2 ust. 5 ww. tej ustawy. Należy zatem uznać, że "mała wartość" zmienia się wraz z wejściem w życie odpowiedniego rozporządzenia wydanego przez Radę Ministrów. W chwili czynu tj. okresie marzec-czerwiec 2007 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 936 zł, a zatem kwota 212.421 zł przekraczała dwustukrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jednakże już w 2008 r. minimalne wynagrodzenia za pracę zostało ustalone na 1126 zł, zaś kwota uszczuplenia była poniżej kwoty 225.200 zł, czyli wypełniała definicję "małej wartości" określoną w art. 53 § 14 k.k.s. Należy wskazać, że pojęcie "nowa ustawa" użyte w art. 2 § 2 k.k.s. nie dotyczy jedynie zmiany samej ustawy karnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2003 r., sygn. II KK 209/03), ale również innych aktów prawnych, które ustawa wskazuje poprzez odesłanie. Odesłaniem takim jest właśnie pojęcie wysokości minimalnego wynagrodzenia, które zostało ustalone w ww. ustawie, zaś jego wysokość jest ustalana corocznie przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia w wykonaniu delegacji ustawowej. W okolicznościach sprawy trzeba stwierdzić, co nie budzi wątpliwości, że *in concreto* rozporządzenie ustalające wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2008 r. jest, w powiązaniu z art. 53 § 14 k.k.s. oraz 56 § 2 k.k. ustawą korzystniejszą dla sprawcy z uwagi na niższe zagrożenie karą, co skutkuje krótszym okresem przedawnienia przestępstwa z art. 56 § 2 k.k.s. w stosunku do art. 56 § 1 k.k.s.

Należy stwierdzić, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s., nie zaś przestępstwa skarbowego z § 1 tegoż artykułu.

Zgodnie z art. 44 § 1 k.k.s. karalność przestępstwa skarbowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat: 1) 5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat; 2) 10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata. W myśl zaś § 3 k.k.s. w wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2 bieg przedawnienia

przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Art. 27 § 1 k.k.s. statuuje, że jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, kara pozbawienia wolności trwa najkrócej 5 dni, najdłużej - 5 lat; wymierza się ją w dniach, miesiącach i latach.

Zarówno w przypadku art. 56 § 1 jak i § 2 k.k.s. termin biegu przedawnienia rozpoczyna się z końcem 2007 r. Jednakże w przypadku przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., z uwagi na to, że czyn ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 5 (zgodnie z art. 27 § 1 k.k.s.), przedawnienie karalności nastąpiłoby z końcem 2017 r. W przypadku przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. przedawnienie karalności nastąpiło z końcem roku 2012 r., bowiem przestępstwo to nie jest zagrożone w ogóle karą pozbawienia wolności, czyli należy zastosować art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s.

Na zakończenie rozważań stwierdzić należy, że przedstawiony oskarżonemu w dniu 8 stycznia 2013 r. zarzut dotyczył przedawnionego przestępstwa skarbowego kwalifikowanego przy zastosowaniu art. 2 §2 k.k.s. z art. 56 §2 k.k.s., błędnie zakwalifikowanego jako wyczerpującego znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s., zaś począwszy od 1 stycznia 2013 r. istniały przesłanki do umorzenia postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu.

Z uwagi na powyższe Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. poniesione w sprawie wydatki przejęto na Skarb Państwa.